

пушки и да заминатъ за турската граница. Като гледахъ работитѣ турени на такава посока отъ сръбското правителство, разбрахъ, че никакъвъ резултатъ нѣма да се получи отъ тия бъркотии за нашето въстание, и че цѣльта на сръбското правителство е била, да съставятъ български волентери за тѣхното дѣло, а не въстание въ България. Съ дѣда Иля се виждахъ почти сѣкий день, казахъ му, че моето желание е да ида съ него като неговъ секретаръ, а моята цѣль бѣше да слѣда отъ близу течението на работитѣ. Дѣдо Илю прие това мое прѣдложение съ голѣмо удоволствие. Но прѣди да тръгнемъ казахъ на Иля, да идемъ при Раковски да си вземемъ сбогомъ, па макаръ да сме скарани. Отидохме въ къщата на Раковски, збогувахме се, и тръгнахме да излѣземъ изъ портата му, гдѣто имаше постоянно единъ часовой като стражаръ. Този часовой бѣше Бойко Нешовъ, днешний софийски търговецъ — прѣдприемачъ. Бойко упря пълната си пушка въ моитѣ гърди и каза: или да му дамъ сабията, или ще ме убие, Раковски излѣзе на къщната врата, погледна и се върна веднага пакъ на вжтрѣ, като че искаше да стане нѣщо съ мене. Но дѣдо Илю и други двама наши съпроводници се намѣсиха и отклониха Бойка отъ намѣрението му. Така си излѣзохме. Прочее каква бѣше работата на Бойка?

Прѣзъ кървавата нощъ на революцията, Бойко бѣше си набавилъ, незнамъ какъ, една хубава турска сабия съ позлатена капия. Когато живѣяхъ при Раковски, азъ я взехъ отъ Бойка и я носяхъ запасана на кръста си. Единъ день, не ми е на умъ по каква причина, азъ я оставихъ въ домътъ при дѣда Иля, единъ отъ неговитѣ ускоци турилъ ржка на нея. Като я искахъ той казваше, че не знае какво е станала.

Слѣдъ това на вторий день, ний Илювата легия и оная на Бошняцитѣ и Ерцеговцитѣ подъ командата на дѣда Иля, тръгнахме за Крагуевацъ. Въ тази наша легия имаше много отъ хората на Ра-